GRAVITACE

Stalo se to roku 2034. Událost zbloudilého meteoritu, narážející do měsíce. Část ho poničí a jeho úlomky se zřítí na zem. Jak měsíce tak meteoritu. Nejvíce a ty největší z nich dopadnou na severní pól a značně tím vyvolají chaos na zemi. Vykolejí magnetické i gravitační síly země. Neboť meteorit vyhne měsíc svou silou z jeho dráhy a tím nejvíce poškodí gravitační zóny.

Vše, co se může odtrhnout od země, tak se vznáší až do kilometrů nad zemí. Tam těleso zůstane levitovat na místě. Pokud se tedy nezvedne silný vítr nebo se živý tvor nenaučí adaptovat na nové podmínky a pohybovat se v nich.

Ozónové vrstvy se pohly směrem nahoru do sfér a v podzemí se utvořilo vzduchoprázdno.

Prolog:

Žena otevřela oči uprostřed noci. Vzbudil ji podivný pocit, který doposud neznala. Necítila náhle pod sebou postel. Pouze na sobě deku, která okolo ní převisla a zakryla ji tak zakrslou po stranách. Středně pomalým tempem se blížila ke stropu. V momentu, kdy si toho všimla, se pokusila pohnout za sebe směrem dolů. V tom pohybu pocítila, jak její postel pro dva na ní zezadu doléhá. Je několik centimetrů za ní. Peřina se okolo ní jako nějaký živočich. Stále se blížila ke stropu. Věděla, jak to dupne, když se zavčas nedostane z moci těchto protipólů, kteří se přitahovali. Nerozuměla jak se ona i věci okolo vůbec dostali do polohy, kdy nyní byli. Musela se pohnout, ale nevěděla jak. Pouze se zamotala do peřiny. Nakonec ji stihl osud neblahý - postel ji nadobro máčkla na strop. Veškeré věci okolo, vše co mohlo vzletělo. Buď se to namáčklo na strop nebo k rohu, to když to bylo těžší. Jak s balónkama s héliem.když to ale bylo lehké obvykle se to potulovalo někde prostorem. Závěsy nyní připomínali spíše popínavé rostliny. Nejspíš oživlé a stále se něčeho dožadující. Celý svět se během pár hodin stal naprosto odlišný a celé nepřipravené lidstvo se muselo naučit soužít s novými podmínkami pro život.

Kapitola 1.

Nordic Mest si zapnul své magnetické boty a aktivní magnet ho stáhl dolů do technologického prostředí. Dopadl na plošinu, která byla vypnuta aktivnost magnetismu. To proto, aby ho to správně přitáhlo a udrželo. Těžkým krokem se rozhodl jít směrem do centra města vybudovaného na majoritní

části této plošiny. Na tváři měl vyfoukaný úsměv po středním letu a stále letecké brýle se zatmavenými skly, které byli přesně kolem lokany připevněné gumou. Neobtěžoval si je sundat dokud nedošel do taverny, kde už ho znali. -„Nordic Mest, no podívejme se jaké to máme hosty. Pobaveně prohlásil výčepní.

-půjdu rovnou k věci příteli.jsem tu úhledným zakázky. Odpověděl mu pan Mest hlubokým hlasem. Výraz v obličeji výčepního zvážněl. Údajně tu máte někde poblíž malíře, jenž maluje plátna s lidmi.

- Takových tu je pane
- Ale tento maluje osobnosti ze západního kontinentu aniž by je někdy spatřil. Zadarmo ani kuře nehrabe. Nordic West před něho přeložil kreditní kartu. To je pro vaše rozmotání jazyka. Barman si ji prohlížel. Držel ji prsty jak ho výčepní řemeslo naučilo aniž by při tom dělal jediný nepřesný pohyb digitální částka se mu odrážela v náhle zasklených očích. Přemítal zda ji má přijmout.
- Co s tím mužem chcete?
- Jde mi pouze o ty obrazy. Mají velkou cenu. Tedy především na západním kontinentě.
- To řekněte hlavně jemu. Má tady sekeru na dvě cedule. Bydlí poblíž mostu přes čtvrtě Dopadov, to je ta, kde teď jsme, a Většinov. Většinou ho ale potkáte na tom mostě, pokud ještě neskočil.
- Dobrá. Díky.

Vydal se Nordic Mest tam, kam ho cedule vedly. Procházel ulicemi postavenými z ocely, pancířů a tvrzené mědi. Stejně jako most na kterém opravdu stál ten muž, kterého nejspíš hledal.

- Pane, oslovil ho. Jste ten malíř osob?
- Jsem, odpověděl a poté zvedl hlavu se stálým pohledem na výhled do dalekých krajů v hlouby propasti pod mostem. Měli dohled na Pyrenejský poloostrov.
- Mám vážný zájem o vaše obrazy. Mohl by jste mne za nimi vzít?
- Jistě, přitakal v poklidu se stálým pohledem k výhledu.
- Ehm, udělal naznačením gesto Mest, že by měli vyrazit.
- Pardon, zasekl jsem se. Tak pojďme. Ten výhled mne pokaždé dostane.
- Víte, že takových výhledů je spoustu?
- Vy tu bydlíte?
- To ne, pouze sem často lítám.obchodně.
- Vy jste ze západu?
- Jo, ale z toho bližšího.

- Takže ostrovan.

Mest se tomu zasmál.

Po těch deseti letních létání už si připadal spíše jako světoběžník, než jako rodilá nátura. Následoval muže až do jednoho domu, kde bydlel se svými obrazy.

- Nezouvejte, mám tu kovové cvočky na dřevěné podlaze.

Potápěči, jak říkali lidem, co se spouštěli k zemi aktivačními tělísky vysoké váhy na svých botách, se dařilo ukořistit vše možné na impériu bývalého světa pod všemi živými žijícími v oblacích. Tedy aspoň, to co z něho zbylo. Spousta čehokoliv se vznášelo všude okolo. Stejně tak jeho prostor domova byl obklopen levitujícími předměty. Především tedy obrazy. Byli půvabné.

- je to především směs laků a pastelů, prozradil malíř.

Obrazy ilustrovaly cokoliv, co se dalo namalovat. Osoby, výhledy, budovy. Přesto, že měli být realistické, působily velmi surrealným dojmem.

- kolik tak běžně stojí jeden obraz?

Zeptal se Mest.

- záleží na rozpětí plátna a barevnosti. Materiály, které běžně používám bývají k dostání jen zřídka nejsou laciné. Aspoň pro mě, nevím jak to mají stalkeři s lovem předmětů, když se potápí do útrob a rozvalin předešlého světa. Přesto na žádném obrazu nešetřím.
- Berete OTWC? Či dáte přednost kreditce?
- Obojí.
- Skvěle. Mám přímý dotaz. Hledám plátna s osobami.
- Ty jsou v I. Patře.

Nasměroval ho ke schodišti z dřevěných trámů posetých okováním. S každým došlapem zaduněly jak magnet bot dokázal svou funkčnost a tvrdě se připnul k okování. Vyšlapal po nich až do vyššího podkrovního prostoru plného vznášejících se pomalovaných pláten. Připadal si jako v galerii za to ne obyčejné. Působila opravdu kouzelně.

Někde tam za obrazy byla k vidění postel.

- To tu žijete v takovéhle díře? Talent jako vy si zaslouží žít v něčem přepychovějším, mluvil.
- Mest mezitím, co si prohlížel obrazy s osobami. Hle, konečně opravdu důkaz toho, co se o tomto malíři tvrdilo. Obraz ženy s hnědou pletí krátkými vlasy a obrovským pevným poprsím, velkými boky a zadkem. Dominantní rysy v obličeji a modrými vlasy. Toť ta, jenž mu zadala tuto práci. Až do této chvíle sám plně nevěřil, že je to možné.

- Ten to obraz jste maloval sám, že ? Zeptal se z nenadání, když malíř vyšel za ním nahoru.
- Jistě.
- A tu ženu jste nikdy neviděl?
- Jak bych mohl. Žádná taková kráska na tomto kontinentu nebydlí. Aspoň co jsem si vědom.
- To jistě. Ona totiž bydlí na tom druhém.
- Cože to?
- Je to mistyčka. Ztvárnění samo hojnosti a krásy a vy pane malíři máte nadpozemský talent. Ona si mne najmula, abych vás zde vyhledal a seznámil se s vámi.
- Malířova reakce se v tichu vpila do jeho obličeje s výrazem smíšených pocitů překvapení, zděšení, radosti i lítosti. V očích se mu zjevil ten lesk slz jenž bývají na počátku pláče štěstí, ovšem on ho dokázal potlačit.
- Jakou má cenu.
- Zeptal se Mest.
- Přiznám se, že sám nevím. Nikdo dříve o něj zájem neměl. Tak dejme tomu půl milionu OTWC.
- To není moc, odpověděl na to Mest. Můžete ho na druhém kontinentu prodat za cenu několika násobně vyšší.
- No jistě, jenže, jak se tam dostat.
- Mohl bych to zařídit, otočil se k němu čelem Mest. Na to malíř mlčel.
- No, nejprve si od vás ten obraz koupím a dopravním na místo určení a tam se dozvím více o tom jak vás pozvat na druhý kontinent.
- Malíř se na tom tvářil dost neurčitě a v podstatě i laxně.
- Nu dobrá, sáhl do své kapsy West. Zde máte své peníze za obraz. Předal je. Malíř je přepočítal a poté uschoval.
- Ještě vám ho musím na cestu zabalit. Oznámil. Uchopil ho pevně a citlivě prsty ze stavu beztíže a přesunul k sobě nad postel. Tam se také vznášel. Mezitím sáhl pod ní a přímo v roštu nasahal roly balícího papíru. Pevně přidělává postel k dřevěné podlaze skvěle působil jako dokonalý odkladní prostor pro cokoliv, co by se mohlo snad odlít pryč zde to ještě šlo neboť zde byla střecha a sloup, ale ten byl tak vysoko, že by člověk musel odjistit své boty s magnetickou podrážkou nebo si odvykne na různé věci. Lepidlo. Gravitační tělísko. Pouze malé ploché. Vypadající jako žvýkačka s jednou stranou hodně extra lepivou ze směsí kovu fůze. Vytáhl tu balící lepenku a začal s ní omotávat obraz. Poté odtrhl zbytek role a ten opět vložil pod postel. Poté začal ohýbat rohy papyrusu a úhledně je přelepovat přes utlé hrany. Sám si vyráběl plátna. Některé z nich měli široké

hrany a ty také buď pomalované nebo různě polepené, či jinak upravené. Mest si je dále prohlížel - listoval jimi. Některé z nich byli opravdu bravůrní. Všechny možné techniky jako olejomalba, akryl, tempery, vodovky, plastiky, abstrakce a dokonce i takové bizarnosti jako různé suroviny přidělané lepidlem.

- To je technika co dům dal? Zeptal se pobaveně Mest.

- Nebo co stalker dal. Odpověděl mu malíř vážně. V atmosféře kolem byl cítit ten nádech nadnesenosti. To Nordic Mest moc dobře věděl, jaký život mají stalkeři. Odvážný a nebezpečný. Někteří vydělali majland a celé jmění, jen proto , že věděli, jak to udělat, aby se zdraví a živý dostali z těch nejobtížnějších hlubin sfér k povrchu země nebo míst i známých jako shromaždiště, kam některé proudy navanou vše, co posunutá gravitace vypustil do výšin prostoru. Ti, co se ovšem uměli pohybovat ve strukturách dřívějšího světa, měli přístup k těm nejvážnějším předmětům. Ne vždy však byli stále funkční. Mest ty příběhy znal. Po svých služebních cestách, jako jakýsi posel bohů, toť těch, co si ho zaplatili, potkal spousty stalkerů. Od jednoho z nich měl své hodinky, které mu nyní ukazovaly čas správný k tomu vyrazit ven. Obraz již měl v podpaží a malíř zatím již zavíral dveře od domu.

- Mějte se, na brzkou shledanou. Řekl Mest přívětivě.

- Nashle, odpověděl stroze malíř s tónem v hlasu, že už tyto slova slýchával a byl z nich nakonec zklamaný, neboť nedošlo k jejich naplnění. Jenže Nordic Mest byl jiné partie. Snad pokaždé, kdy si zamanul svůj úkol dokončil. Až napoprvé. Tehdy se mu to celé vymklo z rukou. Natolik, že jeho zákazník zaplatil svým životem. Od té doby už ale neselhal. Přesto ho občasně doháněla ta minulost a temná aura okolo jeho pověsti. Tu on ovšem pověsil na hřebík jako nyní zavěsil barman z baru, který dříve toho dne navštívil, ceduli s nápisem zavřeno na hřebíku u vstupních dveří. Už bylo k večeru, smrákalo se. Nordic si nasadil brýle z čela a zahalil si obličej. Aktivoval své boty na nich se zapnulo žhavení motůrků. Vypnul magnet a poté se ladně odlepil od povrchu. Ještě si skontroloval obraz v podpaží a poté se dal do malého pohupu ve kterém si zapnul rozžhavené motory. Ty mu vytriskly pohonem z masivních bot a on vzlétl vzhůru do oblak směrem na západ.

II.

Měl pocit, jakoby cestoval dimenzemi. Prudkost jeho letu mu šlehala ocasem šály, jemně mu zakrývala část obličeje nad kterým se blýskaly kulaté a vzduchotěsné letecké brýle. Poryvy mrazivého chladu ho obklopovali zde v mracích ze všech stran. Pozoroval ta mračna. Občas v nich uměl rozeznat různá tělesa či jejich konstelace. Přinášeli mu různé symboliky. Tím letem tak mohl věštit základní poznatky. Nebyl to věštec které znával a ti uměli věštit budoucnost letů a nebo kontinentální změny. Za to rozumnému teorii oblaků. Že jsou to pouze soustavy částic vody a ledu. Tyto atmosférické lety často obsahovali části úseku s deštěm. Ty uměl předpovídat jako mechanismus na zápěstí, který disponoval měřením rosného bodu. Mest už uměl rozeznat oblaka typu:

kumulus, které jsou spjaté s pěkným počasím, jeho tvar se rovná květáku.

Cirrus - vláknitý tvar,

stratus - závojný oblak,

altus - vysoká oblaka,

nimbus - dešťová oblaka.

Ty nyní před sebou spatřoval a z nich srčící závoje deště. Jak tyhle pasáže nesnášel. Tušil, že se již blíží pevnina. Toť jeho domovina - ostrov Ostrov. Pocítil první krůpěje deště, jak ho ostře zasahují. Zamířil tedy směrem dolů až se začaly projevovat turbulence. Celé s ním házely a on už pomalu promokl až na kost. To je již před ním směrem diagonálně dolů rozestoupily oblaka a on spatřil jeho rodné místo. Polevil tryskám z bot, aby mohl lépe manévrovat a když si byl dostatečně jistý, že je v dobrém umístění, aktivoval své magnety, které ho táhly dolů na kovový povrch přistávací plochy ostrova Ostrova. Zde se urychleně schoval před deštěm pod rampou pro další přílety. Ujistil se, že obrazu nic není. Bylo dostatečně zabalené ve voskovém papíru. Poté to vzal skrz Hangár ven. Nacházel se v industriální čtvrti kontinentu nazývaného Ostrov. Jeho domovina. Zde se narodil a zde také získal své první zkušenosti s létáním. Stejně tak vzdělání a výchovu, která by se dala obecně označit za tvrdou. To z důvodu, že byl její povahou tento kontinent proslulý. Každý, kdo byl z ostrova. Byl nezlomný ve své síle dosáhnout cíle. Zde bylo přirozeností v nich samotných soutěživost a touha hnát se za něčím, co by pro ně mohlo mít hodnotu životní výhry. Konečně došel domu do svého mezonetu. Bylo dopoledne. Děti byly ve škole, pokud se za tu dobu nic nezměnilo a nezačaly za ni chodit a manželka v práci. Pohodlně se zasadit do své pohovky ve stále namoklém a nečistém oblečení. Svíral před sebou ten obraz a prohlížel si ho i přes to, že byl stále zabalený v plátnu. Poté se rozhlédl po obývacím prostoru. Stěny byly prázdně bílé. S dost velkou pravděpodobností si od stejného malíře pořídí díla i sem. Nejprve bude muset ale dokončit svůj úkol a zaletět tam úplně na západ na ten velký kontinent. Kdo by kdy řekl, že s malířem z té samožijící části světa bude tak velký kšeft, ale nic není jisté dokud tam nebude. Na to se ale teď bude muset trochu líp připravit. Probudil ho jásat dětí. Dupaly po schodech do prvního podlaží bytu, kde měl manželskou ložnici. Rozrazily se dveře a do pokoje vběhla tlupa dětí. Byly čtyři. Dvě dcerky a dva synkové. Naskákaly mu do postele a radostně výskaly. - Táto! Táta já doma! Házely polštáři a peřinami. Tahaly za povlečení. Celý bytový dům byl zgravitován, díky umělé technologii. - Děti moje," smál se na celé kolo. Vzal to nejmenší do objetí a daroval mu polibek na čelo. To samé udělal i ostatním. To již ve dveřích stála jeho choť.

-"Děti běžte do pokoje, maminka chce být také chvíli o samotě," vypověděla vlídně a děti ji ihned poslechly. Běžely vřele ven z ložnice do schodů výš do dalšího podlaží, kde měly ony své pokoje. Lehla si vedle něho a poté ho objala. Z obejmutí se přesunula na něho a darovali si polibek.

- Jaký byl let? Zeptala se starostlivě.
- Zmokl jsem, ale předmětu se nic nestalo.
- O co šlo tentokrát?
- O obraz. Ještě ho musím doručit do západního kontinentu.

- Kdy?
- Dnes večer.

Unaveně si dala ruku pod bradu.

- měl bys trávit více času s dětmi i se mnou. Jsi pořád někde na obchodních cestách.
- Já vím, ale někdo tu práci dělat musí a dokud jsou dobré zakázky.
- Takhle to ale nejde věčně Nordicu. Potřebujeme tě doma.
- Dobře, po tadyté zakázce zůstanu s vámi doma. Hmm, usmívala se na něho Naomi. Pak mu darovala dlouhý vášnivý polibek, který je držel na další dvě hodiny.

Byl čas večeře.

Všichni společně seděli u stolu. Děti křičely jedno přes druhé a nemohli se dočkat jídla. Nordic se smál. Mít takhle veselou kopu stolu, to je to, co každého letce doma potěší. Připomínalo mu to, že je na světě stále ještě veselo a navíc u něho doma. Blaho. Naomi donesla z kuchyně skleněnou nádobu, ze které se ještě hrnula pára a položila ji doprostřed stolu. Naráz jako když utne, už bylo slyšet jen hrnčení příborů. Nordic se usmál.

- Jen si děti nandejte, takhle dobrou večeři jen tak jinde nemají.
- Ale tati, ozvalo se dítko se soustem u úst.
- Proč je jinde nemají?
- Protože mají jinou kuchyni, odpověděl blaženě a také se pustil do své porce. Potřeboval se pořádně posílit před odletem. Jenže večeře mu v žaludku ztěkla a tak si musel dát ještě dvacet minut šlofíka, jenže jak to bývá, Naomi využila situace a prodloužila mu čas v posteli o 40 minut. Poté už musel vyrazit. Děti již spaly.
- Daruj jim za mne polibek.
- A ty dávej pozor při letu. Objal ji a políbil. Zavřel za sebou domovní dveře a splníme vybavením a obrazem v ruce mířil do svého Hangáru.
- Ahoj, pozdravil mladou kolegyni.
- Ahoj, rozzářila se na něho.
- Jak to jde s výlovem a ponory?

- Jde to, občas tam člověk najde dost dobrý věci, třeba tiskárnu.

- Cože ? Tiskárnu máš?

- Jo! Je plně funkční.

- Tak to budeš mít hodně OTWC peněz, už sis je natiskla?

- Dokonce vystříhala ; vytasila na něho ruličku. Velice ho tím pobavila. Měl z ní jako částečně z jeho žákyně radost.

- Jenom musim najít další barvy. Tohle je jen z toho, co zbylo za těch x let. Inkoust vyschnul. Papíru zato zbylo dost. Je to vzácnost. No bude čas večeře, přidáš se? Dnes to zvu. Pokusila se ho nadchnout.

- Ach! Večeřel jsem s Naomi a dětmi. Teď musím letět na západ. Mám zakázku, odbyl ji. Cítil, jako by to s ním tak trochu zkoušela a to se mu moc k jeho loajální povaze nezdálo. Přitom ho jen chtěla pozvat na večeři jako svého kolegu a přítele. Nordic však věděl, jak už to chodí na pracovišti a tak raději zárodky následujících nedorozumění raději hned uťal.

- Tak já se přidám, stejně jsem tam chtěla na nákupy.

Zatraceně, pomyslel si Nordic. Ta ženská se nedala odbýt. Vždyť to taky byla Diana, bohyně lovu.

- No dobře, bude to tak pro oba bezpečnější let. Promluvila z něho racionální stránka. Vyrazili spolu z hangáru na graviport. Tu deaktivovali své magnety a zapnuli své trysky na botách v momentě, kdy se odlepili od země. Vzlétli do oblak směrem na západ vstříc kontinentu proslulému díky své modernosti, zvaný Shagoya.

Letěli vysokou rychlostí mezi mraky. Rosný bod ukazoval suchý let. Co bylo ale úkořím, opravdu silné poryvy větru. Zbržďovaly je v letu i přes jejich rychlost, která jim pomáhala sílu větru překonávat. Přesto přišel moment, kdy byla rychlost větru vyšší, než ta jejich. Zcela je odhodila a vychýlila z letové dráhy. Vrátili se tím jen o několik metrů zpět. Přesto to mohlo být nebezpečné.

- Nordicu! Tvůj obraz! Ozvala se z náhla Diana. Ukázala směr diagonálně pod ně do mraku, kam odplachtil objekt jeho zakázky.

- Zatraceně! Zaklel Nordic a ihned se hnal střemhlav dolů. Věděli oba, že pokud ho nezíská zpět, vše zajde v niveč. Letěl rychlostí pádu z nebes. Diana mu byla v patách. Díky nepromokavému obalu obraz plachtil skrz oblaka. Ještě, že ho tam Nordic přidal. Zdálo se, že je dost reálné, že obraz znovu získá, jenže ten teď zaplul do velkého mračna. Nedalo se nic jiného dělat, Nordic musel za ním. Natáhl ruce, jak se k němu blížil. Byl ve stejné ose jako on. Vletěl do mlhoviny. V ten moment byl součástí velkého bílého celku. Uvnitř bylo pouze bílo a krystalky ledu se mu třískaly o brýle. Náhle byl obraz asi pár metrů před jeho nataženýma rukama. Přidal na napnutí se celým tělem a hle a obraz měl svého nositele. Pevně ho stiskl posledními články prstů. V další moment vyletěl z mračna ven jako když má tunel své ústí. Zbrzdil a začal si obraz připoutávat k tělu.

- Nordicu! Uslyšel Dianu odněkud shora. Dohlížela nad ním.

- Už jsem si myslela, že z toho mračna nevyletíš.” Snesla se k němu dolů.
- Máme velké štěstí, obraz je neporušený, připoutal si ho napevno k tělu.
- Musíme letět, poručil a oba nastartovali k pohonu své turbo hořák na patách těžkých róbusních bot.

III.

Konečně přistáli na rampě jednoho z pobřežních cípů západního kontinentu. Místní si je prohlíželi jako každého jiného. Prošli skrz plný hangár a venku na ulici se rozhlédli.

- Musíme ven z doků. Někam blíž k centru města, tam se již zorientuji. Namířil Nordic. Viděl na Dianě, že se ji lesknou oči dychtivosti po utrácení. Načež ani neprotestovala. Byla zde již jednou před dávnými časy, kdy byla ještě dítě tam s rodiči. Nyní jako nezávislá žena se svým kolegou jako na služební cestě. Vydal se tedy ulicí napříč a poté podél budov kam je ulice vedla. Kdysi takhle tam dole na zemi jezdili mezi budovami auta po silnicích. Nyní se to tu hemžilo pouze pocestnými s magnetickými botami. Městská obuv ale byla bez trysk a tak se brala v potaz pouze magnetická výbava. Tím pádem bylo obvyklé, že jste zde zahlédli všeljaké módní tenisky tvarů, barev, materiálů a úprav s magnetickými tělísky. Celkově obyvatelé městského kontinentu Shagoya byli všeljak vymódění. Stylizovanost se našla i v architektuře. Budovy zde byly stavěny výhradně z plastu na samozřejmě magnetických základech. Vše pomocí obří kontinentálních 3D tiskáren. Ty se pohybovali po konstrukčních s energetickým proudem z generátorů, které byli rozmístěny podél čtvrtí a ulic do šachovnicového uspořádání. Vrchní konstruktéři vzaly v potaz pouze vnitřní oblast nově vystavěného kontinentu a okrajové nepravidelné oblasti zanechali napospas po vzbudování přistávacího ramp.
- Všimla sis něčeho neobvyklého? Zeptal de Diany.
- No mají ti hezký tenisky.
- Hlavně jsme součástí kontinentu určený pro ženy. Upozornil. Diana v ten moment zaregistrovala. Všude byly ženy. S dlouhými či krátkými či jinými vlasy nebo pokrývkami hlavy jako třeba hidžáby a kšiltovky nebo paruky.
- Musíme až nahoru, kde je sekce pro všechny pohlaví. Navedl. Dále se ozvala policejní píšťalka, co měl jeden z robotů s gumovým pyjem místo obušku. Zdejší zástupce zákona. - zde je pouze oblast pro ženy. Vy jste lesba? Zeptal se Nordica.
- Prosím? Divil se. Tím se prozradil jakožto muž.
- Musíte zaplatit pokutu mě na místě. Já vás pak vyprovodím k vašemu kusů kontinentu. Zaplatil jí kolik požadovala a vydali se přeplněnými ulicemi skrz k bráně do té smíšené části kontinentu. Zde

se to hemžilo všemožnými zjevy a vzhledy. Kontinentální kontrola se jich vzdala a oni se ocitli tam, kde chtěli.

- Mělo to výhodu, že nás všude pouštěli, okomentoval Nordic. Diana už se přebírala v tašce, kde má své peníze. Nebylo divu, vždyť všude bylo tolik různých obchodů s těmi nejrůznorodějšími věcmi.

- Ještě vydrž. Nejprve pojď se mnou za vévodkyní této části kontinentu. Ta nás ubytuje.

- Pro ní máš ten obraz? Dovtípila se Diana. Načež Nordic Mlčel. Jediné na co se zmohl byl zubatý úsměv. Bylo to tak. Vévodkyně bydlela uprostřed oblasti v ohromujícím domu s obří prosklenou kopulí, ze které byl výhled na celé město. Byla k spatření mezi ulicemi.

- To je teda něco, ozvala se Diana a hned se rázem vydala do kroku. Nordica to překvapilo i pobavilo naráz. Vyšel za ní klidným krokem. Diana si zatím v hlavě stavěla mapu mentální všech možných obchodů okolo, které se jí zamlouvaly. Oblečení, elektronika, boty, doplňky, kabelky, a spoustu dalšího na co si mohla vzpomenout. Když se konečně vymotali z uliček ocitli se tam, kde chtěli a potřebovali na širokém a dlouhém náměstí s vytříbeným parkem uprostřed kterého stála ta impozantní budova. Procházeli k ní se značnou úctou a za stálého rozhlížení a pozorování něčeho nového došli až tam. K ohromným dveřím s železy a soukromými strážnými. Ti si je nejprve změřili pohledem a poté jim otevřeli.

- Svědomitě ! Těšila se z nabití svého obrazu vévodkyně, když jí ho Nordic předal. Hned si ho musím dojít prohlédnout. A slečna...?

- Diana, představila se.

- Předpokládám, že je vaše....

- Kolegyně, odvětil Nordic dřív, než stačila vévodkyně dokončit větu.

- Dobrá, usmála se na ně mile. Byla impozantní. Měla nádherně tvarované velké tělo. Opravdový kus ženské. Štíhlá tam kde má být a tam kde se líbí zase baculatá. Sexy vévodkyně.

- Zde moje asistentka vám přidělil pokoj v mém paláci. Samostatně samozřejmě. A zde nosiči vám tam pomohou odnést vaše zavazadla. Podívala se na velké hodiny na stěně. Za hodinu čekejte u dveří vašeho pokoje sluhu. Ti vás doprovodí na náš společný meeting, dodala a poté se radostně vydala někam do svých komnat.

Opravdu dostali krásné pokoje zdobené bravůrní ozdobou za sytých záclon takovým novoasijským stylem. Nordic si odložil a dal sprchu. Poté padl na postel vyčerpáním i oddychem. Probudilo ho až klepání na dveře. Vstal z postele a stále v županu otevřel. Stála tam překrásná žena. Služka v černém krajkovaném pracovním oděvu s podvazky a silonkami.

- Pan Nordic? Zeptala se.

- Jistě, odpověděl.

- Byla jsem vám udělena jako vaše služebná po celý váš pobyt zde. Jakkoliv k vašim službám, dodala. Chvíle odmlky se pro Nordica táhla jako jeho úd. Takto ho pokoušet.

- Nyní vás mám doprovodit do hodovního sálu, kde s vámi vévodkyně povečeří.

- Dobře, jen se musím obléci, řekl Nordic a obrátil se zpět do nitra svého pokoje.

- Váš oblek by měl být připraven ve skříni. Vévodkyně si potrpí na dress code, dodala z chodby. Nordic ji otevřel a opravdu. Oblékl si ho a vyšel ven na chodbu.

- Perfektně vám sedne, pochválila služebná.

- Díky, řekl Nordic a nechal se nést chodbou do hodovního sálu. Nacházel se ve spodních patrech paláce. Diana již měla své místo u stolu. Pozdravili se. Ještě se očekávala vévodkyně. Sál byl proveden stoly do tvaru hranatého U, pro dobrých 30 lidí. To, aby se jídlo podávalo z prostředku místnosti hostům okolo za stoly. Také aby bylo dost místa pro kohokoliv nezbytného jako muzikanty, či kejklíře. Diana měla své místo uprostřed jedné strany stolů. Nordic ho měl přesně naproti. A to už vévodkyně vešla dovnitř. Přispěchala s úsměvem a oba pozdravila, poté přisedla ke stolořadí uprostřed.

- Jak se vám líbí pokoje? Začala po zatleskání, které znamenalo pro číšníky a číšnice začátek hodování, tudíž nosili každému z trojice pokrm po pokrmu.

- Krásné, odvětila Diana.

- Také se mi líbí, přidal se Nordic.

- A co služebné? Jste spokojeni se vzhledem a oblečením? Či si jich přejete více?

- Byla jsem zaskočená, nabídla mi masáž, odpověděla Diana.

- Umějí i nejenom to. Jsou školení pro jakékoliv potřeby našich hostů. Neostýchejte se, vysvětlila vévodkyně u předkrmu.

- Očekávám, že se zde nějakou chvíli zdržíte. Musíme spolu Nordicu probrat další část našeho obchodu.

- A toť?

- Jak získat toho nadějného malíře sem do kontinentu, začala sama s tématem na který se Nordic potřeboval dostat.

III.

Malíř tak jako vždy stál na svém místě na mostě a pozoroval okolní svět pod ním.

- slyšel jsem, že Drbohlav kopíruje tvůj styl, ozval se hlas znáhla za ním. Otočil se. Stál tam muž, kterého sice neznal, ale vypadalo to, že on zná jeho.
- To není možné, opáčil.
- Ale je. Jen se na to dojdi podívat.
- Kam?
- Do Prostorova, uvedl jak se čtvrť jmenuje. Malíř ihned zprudka vyrazil do bujného kroku a zrychla si povytáhl rukávy své košile s flíčky od barev. Razil si cestu rovnou do Prostorova nehledíce davu ani bran, někdy se strážnými.
- Tak kde je ten plagiátor! Volal hned od bran Prostorova.
- Několik lidí ho změřilo pohledem a poté se mu odebrali z cesty.
- Pche! Ušklíbl se a dál dupal ulicemi.
- Malíř! Hledám malíře! Volal na všechny strany.
- Má dcera maluje, oslovila ho nějaká žena. Chvíli se na sebe dívali. Malíř si na vteřinu zkoušel představit, jak asi její dcera vypadá, podle její rysů v obličeji. Nicméně se nakonec uchýlil k rozhodnutí.
- Ne! Hledám malíře, co maluje jako támhleten, ukázal na vyvěšené plátno na stěně před přístupným domem a hned se tam vydal. Vyšel ocelové schody do patra a k otevřeným oknům do bytu. Spatřil v něm muže, co mu vůbec nebyl nijak podobný. Okolo něho byli obrazy podobných motivů a technik, co dělal, ale i jiných, které nedělal.
- Tak to si ty šmejde! Vyštěkl na něho.
- Poletíš dolu nebo tě nakopu do barev a zlámu ti štětce! Hulákal na něho. Muž naproti se jenom nevěřícně díval a byl dosti v rozpacích. Nevěděl co má říci, bylo to na něm vidět.
- Zapálím ti obrazy ty hovnivále jeden z Prostorova! Neudržel své emoce na uzdě a kopal do cihlové stěny u okna. Takovýto výjev žárlivosti nebo vzteky či co to bylo, bylo způsobeno něčím, co v hloubi nesnesl. Soutěživost a zraněné ego. Přesto nebyl povahy aby to doopravdy udělal. Vycítil, že je na čase opustit tyto kulisy jejich dramatu a vydal se stále statickým krokem zpět k sobě. Tam hned věděl s čím začne. Udělá obraz, kde namaluje toho trubce i s celým jeho vzdušným a prostorným bytem v plamenech.

Diana se šla projít po obchodech. Konečně! Jen zde se tu slangově, či zda tu vládl nějaký patois, říkalo mívač. To proto, že tu každý krámek byl postaven jako přízemní nebo někdy i patrová část obytného rodinného poschoďového domu. A když tu něco nabízejí, je to z jejich vlastních zásob.

Naštěstí díky, důmyslnost měny, OTWC jenž někdo kdysi dávno zanechal na internetu se zde dařilo držet postup kudy chodíte, tak tudy platíte, nebo dostáváte zaplaceno. Když zde ve výšinách systém obyvatelstva hledal finanční nástroje, stačil, že stalkeři z pozůstatků země Vznesli laserové a inkoustové tiskárny a recyklovaný papír nebo ten, který se našel. Ať už schovaný nebo někde se vznášející. Důvtip života mimo gravitaci spočítal v umění létat. V rychlosti se dalo mnohem lépe odolávat všem ostatním vlivům.

- koukám ta váza má velkou prasklinu tady ze strany.
- To je pouze dekorativní vada, paní. Zaslechla cestou mezi mívači Diana. Bylo jí jasné, že zde toho prodejci napovídají spoustu mezi těmi všemi okolními konkurenty, potažmo sousedy, tedy soupeři. Chtěla si především pořídit nové vybavení na vzdušné potápění do útrob dřívějšího světa a civilizace. To znamenalo spoustu přemýšlení kde vlastně začít. Bude muset buď najít informační stánek s mapou nebo to tu celé obejít sama a na to jí ani pár dní nestačí. Počítala že se alespoň tak týden s nordickem zdrží.

Malíř

Z Prostorova už znovu žádné další zprávy o napodobování jeho obrazů nekolovaly. Došlo mu totiž, že spoustu z nich, přesně jako v jeho případě, pomlouvali sami lidé spoluobčané tohoto zpropadeného městského kontinentu, proto aby jedno proti druhému popudili. Prohlížel si tedy tu karikaturu toho jeho napodobitele. Rozhněval se znovu na svůj obraz. Probudil v něm ten vztek, jako když tam tehdy u něj stál. Nabral červené barvy na špici štětce a mrsknul jím nad obraz, aby se na něm utvořili různé kapky znázorňující krev. Poté obrátil štětec dřevěnou špičkou napřed a tou několikrát prošťouchal části obrazu, kde bylo tělo karikatury soupeře. Znovu zopakoval trik se šplíchanci krve v Pollockově stylu. Dělal tak, dokud si nebyl dostatečně jistý, že vykrvácel. Nakonec plátno vzal a jeho čtyři hrany pohodil venku na ulici před dům a polil jej ředidlem na barvy, načež se plátno rozteklo a dokonce i vzplálo doopravdy od cvrnknutí sirky.

Nordic Mest

Byli na schůzce v salónku s vévodkyní a ta uznala za vhodné rozhovořit se o tématu malíř druhého kontinentu. Otevřela desky.

- Zde je vytištěné rozhodnutí o udělení Dualitního kontinentálního občanství. Samozřejmě je i v digitální verzi ve vašich přijímačích. Je potřeba se ale teď rozhodnout, jak pro něho bude bezpečnější zaletět a vyzvednout ho.
- Dle mé zkušenosti je to ten typ muže, který, když visí přidělaný ke mne a letíme, tak kope nohami a křičí. Bude lépe ho vyzvednout vznášedlem.
- To je velmi náročné na organizaci. Vy by jste společně s Dianou nedovedli uspořádat nějaké spřežení?

- Nejsme psi ale samozřejmě záleží na vaší finanční motivaci ovšem vemte prosím prioritně bezpečí našeho hosta.

- Máte pravdu Nordicu. Dám vědět asistence, ať nám sešle katalog kontaktů na vznášedla. Vyberu ty nejvhodnější a zašlu vám je na společné shodnutí.

- Dobrá, stvrdil Nordic a Diana vedle něho přikývla.

- V nejbližší době tedy na viděnou a rozloučila se s nimi vévodkyně.

Cesta vznášedlem

Výhoda vznášedel je ta, že za vysokou cenu uletí dlouhé vzdálenosti rychleji a bezpečněji. Přesto bylo jasné, že cestou zpět budou muset mezipřistát na Nordicově a Dianině ostrově pro palivo. Teď Nordic myslel nad rodinou. To už se ale blížil i k okrajům kontinentu a jeho přistávacím portům. Vznášedlo se třepotalo u země než vypnulo motory. Teď mohli konečně v klidu vystoupit.

- nacházíme se severněji než je nejbližší port za tím mužem. Musíme projít části města, upozornil Nordic.

- Žádný problém Šéfe, odpověděla Diana a nasedla si na sebe ochranný overal, který zakoupila předtím v některém z mívačů. Měl různé nastavitelné barvy až do úplné průsvitnosti i doplňky a díly. Nastavila na sebe skin člena speciální jednotky s kuklou, aby nikdo jen tak hned nepoznal, že je to žena. Táhly se takhle ve dvou ulicemi různých seskupení a sestavení. Vše bylo jako chudinské slamy. Tam, kde chyběla chudoba, tam bylo šetrno až šetřivo až skrz střechu zatékalo. Dvojice vypadala velmi důležitě a tak jim nikdo nestál v cestě a každý uhýbal nejen zrakem ale raději i cestu. Procházeli koridory čtvrtí, kterým bezvýznamnost byla jejich představitelem. Čtvrti beze jmen. Bez nikoho, kdo by jim rozuměl. Nerozeznatelnost byla hodnotou této části civilizace. Ani náznak toho, že by tu byl někdo ctěn. Vtelno, tak se jmenoval ten, který to tu nechal vybudovat. Jen jeho jméno kolovalo ústní kulturní tradicí tohoto místa. Žádná socha, chrám ani pomník. Vše, co se odehrávalo dole na zemi tam taky zůstalo. Teď ji však došlo, že ten malíř, pro kterého jdou, je přeci někým. Už byli v příslušné čtvrti. Vyznačovala se mosty a můstky, ale to bylo tak jediné, co ji nějak ozvlášťňovalo.

- Tak, zaklepeme vyšel Nordic schody a zabouchal na dveře. Diana sledovala, jak část nejbližší ulice vyhlíží z oken, nebo vyšla na ulici dívat, co se to děje. Kdo si to pro něho přišel. Po chvíli se dveře otevřely. Dotyčný si Nevěřícně prohlížel Nordica i celou ulici okolo.

- Jsme tu pro vás, jak jsem slíbil tady, předal mu dokument, listinu o rozhodnutí, do vlastních rukou.

- Poberte co si můžete sbalit.

- Stěhovat? Divil se malíř.

- Více méně. Máme i tam pro vás.
- Budu potřebovat více párů rukou na všechny mé obrazy. Toť vše, s čím potřebuji pomoci.
- Dobře. Diano! Zavolal Nordic svou kolegyni. Zatraceně, vždyť jí prozradil.
- Pomoc tady vašemu příteli s obrazy.
- Ok, vzala váhu na bedra a s nádechem vyšlapala po schodech do domu.
- Jsou v patře, ukázal ji kam malíř. Prohlížel si ji trochu vyděšeně, jak byla celá zahalená v overalu s kuklou. Pouze její zbraně vynikaly.

Cesta zpět

Malíř měl s sebou sbalenou krom obrazů pouze jednu tašku. Na tu hromadu pláten Diana na ně musela použít své lanko, kterým je omotala a to mohla v klidu vést za sebou vznášející skrz ulice zvědavců až k jejich vznášedlu. Vešli se tam do posledního. Nyní už byli na cestě zpět. Napřed ještě ale museli doplnit palivo na ostrově. Sestoupili dolů a tam v hangárech se vylodili.

- uvažuji, zda nedojít pro rodinu a vzít je s námi do kontinentu západu. Místo pro ně ve vznášedle je a v panství vévodkyně by se určitě místo také našlo. Přemýšlel na hlas.
- To zní jako by se ti chtělo celou rodinu přestěhovat.
- Myslím, že je to dobrá příležitost, jak udělat dětem i manželce radost.
- Záleží, jak to bude paní vévodkyně brát. Určitě by jí to udělalo radost. Je tak velkorysá, že vy jí to snad i urazilo, kdybych je tam nevzal, když už tu jsme.
- To máš pravdu, určitě se bude ptát, zda jsme tu tankovali.
- Ta už o tom určitě ví, jak mne instinkt neklame.
- Šéfe, kolik máme času, než dotankujete? Zavolala na pilota Diana.
- Tak hodinu, tenhle hangár má čerpadlo s nízkým tlakem, než to všechno dovnitř doteče, tak tu nevím co budeme dělat. Odvětil jeden ze dvou pilotů vznášedla.
- Nějak se zabavíme, mrkla na ně Diana.
- Dobře, já si tedy zatím skočím domů pro děti a manželku, informoval Nordic a vyběhl ven z hangáru směrem k jeho čtvrti museli si přitom zapnout rychlostní stupeň minitrysek na jeho botách, jenž zakoupil v západním kontinentě. Tím tempem tam byl za chvíli. Rozlétli se dveře do domu, jak ještě neměl nacvičené zacházení s jejich do letem. Zasekl se díky tomu o zeď. Jinak by ještě něco, rozbil.
- Proboha Nordicu! Co tu děláš celý si mne vyděsil! Křičela i jeho manželka Naomi. Děti zírali a nevěděli, co mají dělat. Nakonec se k němu rozutekli. Byl celý upocený, stihl to za necelých deset minut.

- Děti! Naomi! Běžte si sbalit věci, letíme na západní kontinent na výlet.
- Hurá! Jásali děti a běželi do svých pokojů.
- Děje se něco? Zeptala se Naomi.
- Vlastně jsme jen zastavili se vznášedlem na ostrově natankovat palivo, plasmu. Máme celou hodinu čas tak jsem si řekl, že vás vezmu na výlet.
- Nordicu, rozesmála se Naomi
- Ty si blazen, políbila ho na tvář a objala ho.
- Dobře rychle si dojdu sbalit, oblékni děti než přijdou Nordic se usmíval.

Ve vznášedle nakonec bylo trochu těsno, to protože nepočítal, že děti si naberou tolik batohů a zavazadel. Náhle něco zapípalo na jeho nápěstí.

- Nordicu, upozornila ho Diana.
- Copak?
- Máš hovor.
- Jo, podíval se na přístroj na ruce. Je to vévodkyně, přijal hovor.
- Dobrý, už jsme na palubě a cestě k nám.
- Výborně, odvětil hologram obličeje vévodkyně. Jak se má náš malíř? Zeptala se.

Nordic se za ním ohlédl. Zrovna předváděl jeden ze svých obrazů Naomi.

- řekl bych, že nadmíru dobře.
- Výborně.
- Ještě jsem vás chtěl informovat, že jsem si dovolil pozvat svou rodinu.
- Nordicku vy my snad čtete myšlenky. Myslela jsem na to, zda se vám ozvat, zda je nabrat, ale netušila jsem jak zhodnotíte situaci vy. Dobrá, uvidíme se na heliportu, rozloučila se vévodkyně a oni pokračovali v pokojném letu.

Když přistáli na heliportu, měli pocit, že se ta rampa táhla a otevírala déle než obvykle. To už na heliportu stála vévodkyně. Celá se usmívala ve vší parádě výsostně oblečená. I na malíři bylo poznat, že je neskrývavě šťastný.

- Tak, konečně jste dorazili. Oslovila je.
- Moc mne těší, že vás konečně poznávám, opáčila Naomi a poté se navzájem představily. Diana měla stále všechny obrazy k sobě svázané a vlály za ní omotané do tvaru kvádru.

- Tak vás tedy tady ještě jednou srdečně vítám. Zde naše služebnictvo vás odeberou do vašich komnat. Předpokládám, že dětem bude vyhovovat prezidentské apartmá na vrchu. Máme tam pro ně připravený velikánský skákací hrad, zaujala vévodkyně s překvapením všechny.

- A nebude vám to nevhod? Co kdyby vás navštívil nějaký prezident?

- Nevadí, takových komnat máme víc. Pojďme, zavedu vás tam osobně, otočila se k nim s vyšpulenýn zadkem. Asistentka šla vedle ní, zdála se být opravdu křehoučká. Vyšli tedy po prvních příchozích schodech do chodby s gravitačními výtahy. Zde se v otevřené tubě několik metrů široké dalo využít bez gravitační síly k překonání několika pater. Jediným takovým skokem se rázem objevili přímo pod průhlednou kopulí jako střechy. Zde mezi vchody do prezidentských apartmá opravdu stál obrovský nafukovací hrad. Děti se rozjásaly a vydaly se na něj. Díky snížené gravitaci při měkkém dopadu odlevitovali o další kus dál, takže se nikdo nemusel bát, že by se zranily.

- Mají štěstí, že jsou tak malé a neváží zas tolik. Dospělí by jistě už takhle nepoletovali. Promluvila vévodkyně.

- Dobrá teď kde jsou vaše obrazy? Kývla bradou na malíře i Dianu.

- Nechala jsem je viset dole v hale, odpověděla Diana stroze s rukama v bok. Vévodkyně se nejprve vyděsila, ale v tu ránu se ozvala její asistentka.

- Žádný problém že, malíře zavedou do jeho pokoje a ozvu se dolů, ať je ihned dovezou do stejného pokoje.

- Dobře, usmála se nakonec vévodkyně.

IV.

V dalších ubytovacích dnech se Diana rozhodla na lov. Spustit se dolů do útrob bývalého světa jako lovec pokladů. Takových tu byla spousta. Celé expedice se pořádaly dolů do zbytků země. Nastartovala své boty a skočila do toho po hlavě. Vstříc pozůstatkům dřívějšího světa. Tam, kde se dříve rozprostíral New York. Tam kde dřív lidé procházeli central parkem. Skaliska i budovy zde sice zpustošili ale zato tam stály. Listí odvlálo. Co však Dianu zaujalo byli zbylé ještě neotevřené lékárny. Vybrakovala je a nejvíce nabrala prášků na erekci. Ony totiž po změně pozemských fyzikálních zákonů začala i jinak působit medicína. Lidé, co brali cokoliv, na nich opravdu působilo a dodávalo superschopností na chvíli. A tak viagry přidali schopnost blesku a vodivosti elektřiny skrze lidské tělo, aniž by ho poškodilo.

- Hustý! Okomentovala svoje moře nabyté schopností Diana.

Namířila svůj ukazovák na cokoliv a tam vyšlehl blesk. Zmodrala. Jak by mohli asi působit další farmaceutika po tom co prošli sice expirační dobou ale nabyli i nových účinků. Vyhlídla ven z lékárny a všimla si mraku vody jak se vlní rohem pozůstatků ulice a obchodu. Naštěstí prošla, ale byla si vědoma toho, že kdyby se dostala do její blízkosti její elektrická vodivost by se přenesla i na vodní mrak. Posbírala i zbytek látek, co se jí vešly do batohu a všimla si, že účinky látky jí stále narůstají. Aura jí zmodrala a malé blesky jako by se jí třpytili na pokožce a kolem ní jakoby z ní vyskakovali a jiskřili. Vykročila směrem ven z lékárny. To další vlna se hnala okolo. Instinktivně zareagovala a pohybem ruky vyšlehla zdroj energie který vodou prošel skrz a rozprsknul ji do svého okolí. Mezitím co kapky vody poletovaly vzduchem blesk se změnil v černou šmouhu na kovové Korbě vozu jenž se zaseknulo ve svém samovolné vznášení o další předměty směřující vzhůru. Nahromaděné do velkého shluku vypadajícího jako skládka zaseknutá o budovu. Diana to vzala rychle na opačnou stranu. Kopem jedné boty o druhou si vypnula tělíska aby se mohla vznést a tryskem si dodala vzpěry vzhůru.

Po zpětném přistání na pevnou strukturu kontinentu si sundala svou letovou masku, jenž je pro lety jako žábry pro ryby. Pospíchala za Nordicem ukázat mu svůj povedený fár. Měla pocit, že jí ta pilule pomohla i v bleskovém úprku vzhůru.

- Podívej Nordicu! Našla jsem dole ve starém světě tyhle léčiva. Trochu se jim za tu dobu změnily účinky, ale řekla bych, že budou velmi užitečné, natáhla prst a z něho vyšlehl záblesk jisker jako z prskavky.

- Pro pána Diano! Ty si tam zase byla sama? A ještě si to jedla bez dohledu? Já se z tebe zblázním! Vždyť se ti mohlo něco stát.

- Nordic má pravdu, zavolám lékařku, ať si vás i ty léčiva raději prohlédne, zvedla ruku s aktivovaným zápěstím vévodkyně. Za necelou chvíli u ni již byl medik, jenž si ji všeljak prohledával a okukoval svým mikroteleskopickým okulárem.

- Budu muset zavolat i další, konstatoval nakonec. Sešlo se tak na ni hned několik dalších doktorů a všichni zírali jak se ji pokožka pomalu odbarvuje z modré do její přírodní v podobě jiskřiček okolo. Vypadala normálně a zdravě. Šla tedy spát a její kořist odebrali na rozbor do laboratoře.

O pár hodin později se sešli všichni společně u jídelního stolu.

- Měla jste velké štěstí, vyřkla Dianě vévodkyně.

- Jste opravdovou bohyní lovu, dokončila svou řeč. Nordic se přitom mezi nimi všemi velmi otevřeně usmíval. Naomi seděla vedle něho a děti je obklopovaly. Cpaly se vším slaným i sladkým na co dosáhly. Dlouhý a honosný jídelní stůl byl obložen tácem vedle podnosu a na každém z nich se zdálo že je něco jiného. Malíř si vždy vybral jeden kus a ten si nabral na svůj talíř. Snědl sousto a po ochutnávce jej odsunul na keramický okraj. Tímto způsobem si zaplnil celý talíř kopou jídla. Ovšem dojíst ho již nemohl. Z jeho střídmého života na druhém kontinentu si vysloužil podvýživu a tu aby nakonec zde porazil. Jen věděl, že to bude na delší dobu. Než se mu roztáhne žaludek.

- Vidím že si i z pokrmů stavíte umělecké dílo, okomentovala ho vévodkyně s číší u svých rtů.

- Není to o tom se nacpat k prasknutí, nýbrž ochutnat každičký pokrm a zjistit jeho chuť.

- Dosti abstraktní přístup, zvolal správná slova Nordic.

- O jídlo zde není nouze. Kde berete všechny ty ingredience? Zajímala se Diana.

- Lidé zde jsou dosti vynalézavý co se technologií týče. A to i v agro komplexu. Člověk by ani neřekl že například původ dnešní zeleniny je syntetický ale s bio přístupem.

- O bio chemii jsem se vždy chtěla zajímat, ozvala se i Naomi.

- Výborně! zde můžete, radostněla vévodkyně.

- Zítra by vás mohla jedna z našich služebných dovést k místu, kde se celý proces odehrává. Provádějí volné prohlídky pro kohokoliv kdo má zájem, neboť se jim vždy hodí pracovní síla na víc. Nejde o nic složitého. Pouze zalévání či zavlažování půdy a nebo sypání semínek. Či sklizeň a očista úrody. Studenti si tam chodí přivydělávat.

- To zní skvěle, neudržela se Naomi.

- Ale co s dětmi? Také potřebují svou disciplíny.

- Nebojte, dojde jim soukromý učitel, už jsem o tom dnes vedla debatu s Nordicem.

Ten byl nyní zabraný v paličce odrůdy drůbežího masa velkého přes celý talíř. Nejspíše krocan.

- Jak vám chutná nadívané pštrosí ? Zeptala se ho vévodkyně, jenž sama více pila než jedla a dávala přednost lehkým salátům s dresinky.

Na to Nordicu sousto zaskočilo. Musel ho celé spláchnout hlty z poháru.

- Trochu suší, odvětil když znovu před sebe položil číši a doplnil ji o vodu z karafy.

Takto večeře pokračovala až do plných žaludků.

V.

Po nějaké době, kdy se všichni ubytovali a aklimatizovali a zžili s denní činností na kontinentu i v pohostinství vévodkyně se malíř opět dostal do svého transu malířství. Nově nabyté vjemy ho inspirovali k vytvoření nových děl. Ovšem s tím rozdílem, že jak ho maloval dříve odrazy opačného kontinentu nyní měl na mysli především katastrofické scénáře zbylého a opuštěného světa pod nimi. Nebo také velmi bizardní až abstraktní malbu jenž přitahovala pozornost dokonce vědců, neboť vypadala jako nějaké buněčné struktury pod mikroskopem.

Pan Shaw byl vědcem kategorie A a musel se jít na takovýto výtvor sám podívat a předsvědčit se na vlastní oči o jeho unikátnosti. To především z důvodu, že vědecký institut uvažoval o jeho koupi a on to dostal na starosti. Uvítala ho tedy vévodkyně a prováděla svým palácem. Hned v uvítací místnosti

visel obraz jí samotné, jak ji malíř ztvárnil ještě na jeho kontinentu. Jako by zůstat bez jediné zmínky jeho dlouhého a strastiplného letu přes stratosféry.

-„Úctyhodný počin," ohodnotil jej pan Shaw. Vévodkyně se usmála.

-„Ten obraz mne přežije," dodala, čím tak trochu pana Shawa pobavila. Nyní se vydali dál palácem za dveře s kulovitou klikou po vínovém či burgundovém koberci, jak jej viděl pan Shaw, jenž byl nižší postavy a tak k němu měl blíže.

Procházeli celým sídlem dlouhou chodbou lemovanou dalšími obrazy. Bylo snadno rozpoznatelné že vévodkyně byla vášnivou sběratelkou uměleckých děl. Které se jí líbilo si vystavila. Nezáleželo od koho bylo. Ovšem jak se pan Shaw doslech, tak nadějný malíř se jí zalíbil natolik, že si ho u sebe ubytovala.

-„Však to znáte, když si někdo přivlastní vaší podobiznu, taky si ho přivlastníte." Obrátila se na něho jako by mu četla myšlenky a zatvářila se tak, jako by to dokonce i uměla. Došli k jedním dveřím a ty se otevřěly po stisknutí zapínače u jejich straně. Uvnitř místnosti byl ateliér plný rozmístěných pláten a zabarvených bílých přehozech. Mezi několika dřevěnými stojany postával malíř se zabarvenou zástěrou a stejně tak abstraktní čepicí.

-„Vítejte," pozdravil oba příchozí na hlas, už v pocitech permanentního zabydlení s tónem hlasu, jako by mu to tam snad patřilo. Vévodkyni se objevil úsměv na rtech s letmým pocitem bezmoci.

-„Pane Shaw, dovolte mi vám představit našeho vyhlasného malíře."

-„Velice rád vás poznávám. Vaše díla mají obdivuhodný vliv na naši komunitu. Tedy nejen vědeckou, ale celkově na všechny našeho kontinentu. Má rodina dokonce věří, že jste ten, jenž spojuje oba kontinenty. Díky vašemu umění."

-„To přeháníte," začervenal se malíř„„Taky vás moc rád poznávám pane Shaw. Ani nevíte jakou je mi to ctí od osoby takového formátu. Co má mé umění po kotníky k vaší práci vědy. Vždyť se vám podařilo znovu postavit civilizaci v mracích po globální katastrofě, která měla zničit celý svět. Bez vaší technologie by ani můj původní kontinent neměl šanci na jakékoliv vyhlídky."

-„Ty se vám ovšem povedou snad vždy," musel ho zastavit při první příležitosti, jenž se naskytla. Takové patolízalství. No dostal sám, co zasel.

-„Víte, pane Shaw sem přišel především pro jeden obraz," vložila se do dialogu vévodkyně.

-„Jistě, asi už tuším. Vás zajímají ty mikro-buněčné vize, že?" Nastavil dlaň, aby je uvítal k jeho dílu. Přistoupili. Opravdu se buňky na čtyřúhelníku potaženém plátnem shlukovaly a deformovaly jako pod okem mikroskopu.

-„Náš vědecký ústav by rád toto dílu koupil a zkoumal," prosadil se pevně vědec po chvilce napjatého sledování malby.

-„No snad jen neobjevíte nějakou mou psychickou poruchu. Však víte, co se o malířích tvrdí."

Na slabé naivní zděšení v malířově hlase se pan Shaw zasmál.

-„O vás vůbec nejde. Tedy, ve vší úctě. My chceme studovat ten obraz, ne vaši psychoanalýzu. Máme totiž dojem, že to, co jste namaloval není pouhým dílem umění, ale i klíčem k něčemu, co by mohlo vědecký institut velmi nadchnout. “

-„Klíč k nadšení! Tak by se měl tedy jmenovat. Pořád jsem si s tím názvem lámal hlavu. Tedy budiž,” podal zabarvenou pravou ruku umělec vědci a potřásli si s nimi před zrakem a očitým svědkem vévodkyně jakožto osoby doslovně nejvyšší.

VI.

Uvnitř vědeckého ústavu právě zasvitkovali zprávu tištěnou a ručně podepsanou na nanopapír do tuby. Poté byla vhozena do potrubí, které svou odstředivou silou tubu vyslala na dlouhou cestu napříč celým městem, mezi dalšími potrubími plných takovýchto zpráv. Střemhlav dolů, prudce doprava, dlouho rovně a poté znovu střemhlav vzhůru. Prudce doprava a znovu vzhůru. Takto to vzala ještě několika zatáčkami až ji to vyplivlo přímo do otevřeného potrubního přijímače v kanceláři samotného vevodkyne, kterou spravoval sekretariát. Schránku otevřeli a tubu vyňali. Zasyčela při povolování závitu. Srolovanou zprávu vytáhli a přečetli oči za brýlemi. O něco níže se zhluboka nadechl nos a otevřela překvapená ústa. Ta poté začala ječet.

-„Co se to děje?” Divila se vévodkyně na chodbě, jenž se zrovna ztrhla chaosem celého sekretariátu následující k ní do pracovny. Vedle ní šla ona pracovnice, jenž zprávu měla tu možnost číst jako první. Držela ji zespodu i zeshora a nahlas ji četla.

-„Tímto lejstrem vědecký ústav potvrzuje schodu vzorku obrazu s existujícím a reálným vzorkem - ptakoplazím. Přesto je o některé buněčné struktury doplněn. Jako druhým certifikátem vás zveme k připojení vědeckému tažení. Více informací se dozvíte osobně. S pozdravem za celý institut vědců pan Shaw. “

-„Zní to až neuvěřitelně,” zastavila se vévodkyně. Převzala zprávu aniž by si ji sama pro sebe měla nutkání znovu přečíst, vydala se rovnou za malířem.

Pevně uchopil štětec mezi palec, ukazovák a prostředník. Namočil jej letmo nacvičeným gripem ve vodní bázi destilované vody a otřel o bobek barvy na paletě. Poté jej vrtavým pohybem štětce odůlkoval a barva tak změnila v tvar volského oka. Pak už pouze dobře odhadeným pohybem ruky nanesl barvu na plátno. I po milionté měl pocit, že je i tento tah štětce unikátní. Šlo o světle šedivou barvu, jenž měla být odstínem zbořené struktury na zemském povrchu tam hluboko pod nimi ve slunečních paprscích. Na čež tenký štětec odložil stranou a udělal letmý krok vzad. Oběma dlaněmi se uchopil za své lokty. Náhle někdo zaklepal na dveře.

-„Račte prosím,” oslovil.

Dveře se otevřely a z nich vešla vévodkyně. Měla blažený výraz na svém obličeji. Takovou ji snad ještě neviděl.

-„Přišel dopis od institutu vědců,” pronesla a spokojeně i užasle si oddechla.

-„Chceš ho pročíst ode mne nebo...?”

-„Čti,” pravil.

-„Tímto lejstrem vědecký ústav potvrzuje schodu vzorku obrazu s existujícím a reálným vzorkem - ptakoplazím. Přesto je o některé buněčné struktury doplněn. Jako druhým certifikátem vás zveme k připojení se k vědeckému tažení. Více informací se dozvíte osobně. S pozdravem za celý institut vědců pan Shaw.”

Malíř jí ho Nedbale vzal z rukou a sám si ho musel znovu přečíst sám pro sebe.

-„ Neuvěřitelné,” pronesl a zadíval se na ni s výrazem neuvěřeníhodného prozření. Musel se posadit.

-„To znamená, že jsem opravdu vyjádřil to co jsem spatřil svým vnitřním zrakem tak dokonale, že to něco znamená. To je pro mne až srdce zastávající zpráva,” chytil se za hlavu. Vévodkyně ho objala kolem ramen.

-„Dokázal si něco, o čem si ani malíři bývalé civilizace nevěděli zdát. Jsem na tebe hrdá, jak jen může největší podporovatel být,” pronesla. Vstal a zadíval se jí do očí. Tvrdili neskrývanou náklonnost k její osobě. Slzy se smísili se zaschlými kapkami barev na jeho lících a vytvořili tak barevné linie duhových odstínů proudící mu po obličeji dolů jako vodopády vodové barvy. Tiskli se k sobě hrudí jak to umí jen lidé s čistého pocitu, který ho vždy hnal k malbě. Jen nyní svou emoční energii dal jí. Osobě jenž se postarala o jeho budoucnost, aby se nyní postaral o budoucnost její. Měl dojem, že jeho obrazy ožívají.

VII.

Nordic ve vznášedle připravoval veškeré potřebné vybavení na výpravu jejich týmu, jenž mu vévodkyně oznámila v nedávné době. Expedice jistého doktora Shawa je zvala do okolí polárního kruhu, tam kde dřímalo ještě dávné Grónsko. Dle informací, zde před několika lety začal výzkum dopadlého kusu meteoritu i měsíce. Kráter impaktního zjevu, podobný tomu, jenž nastal ještě v prehistorickém období v oblasti Yuccatanu. Čekal na ně, měli spoždění. Normálně se to nestávalo, ale nyní měl ohled k naléhavosti pozvání i očekávání z následující cesty. Pilot již měl nařízené veškeré navigace i tlakoměry. Vítr se směrem na sever zvedal do nepříjemně nárazových i mrazivých poryvů. Proto musel být každý z výpravy velice teple oblečen. Samozřejmě to byl důvod jejich opožděného příchodu. Shon okolo správného oděvu jim dal zabrat. Nyní však už byl celý tým naloděn. Vévodkyně, malíř i Diana. Naomi s dětmi raději zůstaly. Podmínky pro expedici byly příliš náročné a slibovali vysokou obtížnost. Už po chvíli letu větrné nárazy chvílemi otřásali korbou vznášející se lodi. Museli se přidržovat za madla.

Vévodkyně byla oblečená v super teplé dlouhé bundě polstrované z pravých kužichů synteticky vychovanych norků. Malíř stejnou pouze v mužském provedení. Nordic zato fleecovou bundu s termoelektrickou vložkou, kterou nosivali do těch nejtužších oblastí. Diana taktéž pouze s upnutou taško-ledvinou přes rameno kolem trupu po pás.

Když se letoun sesunul do přistávacího manévrování, bylo k spatření, že se malíři udělalo nevolno. Zhluboka dýchal a rozpačitě mačkal pytlík v ruce nezasvcené k bezpečnostnímu madlu na stěně. Chvíli se do pytliku díval poté znovu odklonil hlavu zdaje se že vše rozdýchal a po chvíli k ní znovu přiložil pytlik. Nakonec jej nevyužil ale při silnějším drncnutí o zem při přistání si do něj nechtěně zabořil celý obličej. Postranní dveře se odklopily nahoru a k zemi se jim vysunuly plošiny k přechodu na pevnou zem pokrytou ledem a napadlým sněhem jenž v sobě zanechával stopy všech 5 až k vědecké stanici kde je již očekávali.

Uvnitř převážně kovovo-plastové konstrukce nebylo o nic více teplo než venku, pouze zde bylo zavedené protivětrové opatření. Ovšem záhy byli udivení, že se jedná pouze o svrchní část stanice. Ta hlavní na ně čekala o několik pater pod zemí, kam sjeli výtahem. Pan Shaw už je vítal: -„Konečně jste dorazili. Pojďte, provedu vás tady." Vedl je zaizolovanými místnosti dostatečně velkými, že by zde mohlo žít několik stovek lidí. Avšak tu přebývalo jen pouhých desítek vybraných. Všichni jenž byli zasvěcení do výzkumu impaktního kráteru pojmenovaného po jeho tělesu - Lunarius Asteroidum. Celý jeho šedo-bílý kus byl v omamných odlescích odstínů duhy, které se leskly po jeho skalnaté struktuře. Sahal několik desítek pater dolů do hloubky pod nimi, kam ani jeden z nich nedohlédli.

-„Co je ve spod?" Zajímal se Nordic.

-„správná otázka," odpověděl pan Shaw.

-„Rád bych vás tam vzal a ukázal, co s sebou na naši planetu přinesl. Jistě si uvědomujete, že asteroidy obsahují vodu a v ní..."

-„Mikro organismi," doplnila Diana.

-„Přesně tak," přikývl.

-„Mně by spíš zajímalo, co je to za kus horniny," ozval se malíř.

-„Z poměrné části v sobě nejvíce obsahuje Iridium," dostalo se mu hned odpovědi.

-„Iris je latinsky duha," doplnila Vévodkyně.

-„To by vysvětlovalo ty barevné odlesky," pronesla Diana a přitiskla se na sklo, aby co nejlépe viděla celý objekt v jeho monumentálnosti.

-„Nebudu vás dále napínat. Pojďme k výtahu ať vás mohu vzít do spodních pater, kde budete tomuto gigantovi blíže," ujal se vedení doktor Shaw.

Všichni se naskládali do prostorného výtahu a ten se s pohupem rozjel dolů. Jak patra ubíhala, měli dojem že se vznášejí. To kvůli tomu, že i zde mělo gravitační pole své mouchy.s dalším pohupem se výtah zastavil a otevřel své dveře. Vystoupili a spatřili přes sklo samotné dno kráteru. Jenže zde byl

kořen meteoritu ale dokonce už se zde ujal život v něm nesoucí. Podivuhodné rostliny kvetoucí do výše jako nějaké stromy, jenž je znali lidé minulosti žijící Zdena povrchu planety.

-„Zatím zkoumáme tuto flóru a snažíme se ji pojmenovat," oznámil Shaw.

-„Krásně kvetoucí," povzdechla si vévodkyně.

-„Líbili by se mi tyto stromy nahoře na našem kontinentu," dodala.

-„S největší pravděpodobností to tak i bude," usmíval se Shaw.

-„Na jedné straně to co značně zničilo život na planetě ji svým způsobem i nakonec umí oživit," dodal své moudro Nordic.

-„Když se tu uchytila flóra, měla by tu být i faune, že?" Zajímala se bystře Diana.

-„No to máte pravdu, jen nevím zda je to teď úplně vhodné," znervózněl Shaw.

-„Proč myslíte?"

-„No, ... nevím zda je to tak docela bezpečné."

-„Jen nám to ukažte pane Shaw. Nebo snad před námi něco skrýváte?"

-„Vůbec ne," podíval se vědec na své kolegy a ti mu dali znamení pokyvem hlavy, že je to v pořádku.

-„Nuže dobrá, vezmu vás tedy do výzkumného oddělení živočichů," řekl a otočil se k nim zády, aby ho mohli znovu následovat skrze automatické dveře.

Dovedl skrz prosklenou laboratoř k jednomu ze stolů, ne kterém ležel a pomalu oddychoval šupinatý živočich velikosti člověka. Vypadal jako prastará stvoření z dob před příchodem lidstva na planetu zemi. Šupiny měli podobnou barvu jako celý asteroid. Na světle se leskl do duhových barev.

Celá parta užasla.

-„Spí," podotkl pan Shaw.

-„Kdy se probudí?" Zajímala se vévodkyně.

-„Těžko říct. Našli jsme ho takto v té džungli uvnitř. Zkoumáme ho už nějakou dobu a musím říct, že jsme odhalili velkou spoustu zajímavostí."

-„Představují nebezpečí?"

Zajímal se Nordic.

-„Těžko říci. Záleží jak se k nim budeme chovat," odvětil vědec.

-„Musím říci, že DNA tohoto tvora je v podstatě toť, co zde malíř zplodil."

-„To není možné," oponoval sám malíř.

-„Opravdu je to tak," stál si za svým vědec. Celá skupina na okamžik přesunula pohled na malíře a ten pouze zůstat koprnatě stát.

-„Pouze maluji, co mou hlavu postihne," pokrčil rameny a všichni se opět přesunuli svou pozorností na tvora.

Mezitím, co si ho prohlíželi, ostatní vědci si zavolali pana Shawa k sobě.

-„Máme tu takový problém," oznámili mu. Přivedli ho k počítači. Ukazoval, že se mračna nad jejich stanicí začínají srážet ve větší míře, než je norma.

-„Tvoří se supercela," zašeptal s údivem i strachem pan Shaw.

-„Co to tam před námi skrýváte?" Ozvala se náhle směrem k nim vévodkyně.

Pan Shaw zvedl hlavu od monitoru a pronesl vysokým hlasem.

-„Niic! Nic čeho by jsme se měli obávat!"

Zamhouřila oči a mračíce vykročila rozhodným krokem k vědcům.

-„Uhněte!" Rozkřikla se přímo u nich. Celý sál ji sledoval. Přistoupila k monitorům a otevřeli se ji oči zděšením i dramatičností.

-„Vy vědci a vaše ego! Kvůli němu tu můžeme všichni zemřít!" Zaječela na pana Shawa až bylo na něm vidět, že se jen tak tak neschoval pod stůl. Zato za své kolegy. V další moment zahřmělo nad vědeckou stanicí tak nahlas, že nejen že to šlo slyšet dole uvnitř, ale blesk který následoval rozblikl světla v celém zařízení. Několik lidí si upustilo citoslovcí -„Uuh, Ooh," jak to jimi otřáslo, ale naštěstí na toto bylo zařízení připravené. Do ticha a všechny přítomné sledující také všechny ostatní okolo se ozvala Diana.

-„Co to ty stromy dělájí?"

Přistoupila blíž ke skleněným zdem odhalujícím vnitřek kráteru s životem.

VIII.

Napříč flórou a celou jejich strukturou přecházeli pulzující vlny modrých poryvů.

-„Co se to děje pane Shaw?!" Rozhněvala se opět vévodkyně.

-„Ty rostliny obsahují částečky iridia. Jsou vodivé," přiznal s raněným tónem.

Mezitím přistoupil Nordic k monitoru, aby si ověřil situaci. Opravdu, byla to supercela - elektrická bouře. A takhle velkou zatím v životě neviděl, pouze o nich slýchával z legend. Její intenzivní elektrické výboje blesků byli schopny zahubit cokoliv na pouhý dotek, co se jim přimotalo do cesty. Navíc s extrémně silným deštěm, který dokázal zaplavit, kde co a poté svou vodivostí zpřístupnit cestu i dovnitř různých míst smrtícímu elektrickému výboji.

-„Tu bouři přivolal ten asteroid," řekl z ničeho nic malíř. Vědci se tázavě dívali jeden na druhého. Na nějaké dotazy však nebyl čas, neboť se otevřela víčka šupinatého tvora na stole. Hlasitě hrčel, škubal sebou a cenil zuby ve snaze se postavit na své nohy. Celou místnost to vyděsilo k smrti a vědci se dali na útěk pryč. Diana, jenž byla nejblíže u něho se zády těsnala na skleněnou stěnu a sotva ze strachu i nebezpečí popadala dech, plížíce se snažila onoho tvora obejít. Tvoru se mezitím podařilo se postavit na svoje masivní nohy. Ocas se mu plazil za nimi a malé přední končetiny viseli nahoře jeho trupu s dlouhými pařáty. Na útlém krku velká hlava se zubatými čelistmi cvakajíce po čemkoliv, co se hnulo v jeho termovizuálním spektru. Spatřoval masu horkokrevných impulzů jak se vyhnala ven z místnosti a postávají u otevřených dveří, vydávají nějaké zvuky. Také vydal, něco jako zavití jenom ještěřím způsobem. Podivné to kvílení. A hle zaslechl buchot teplého vedle sebe. To Diana se plazila za ostatními. Otevřel na ni svou hubu plnou tesáků a barevná silueta se dala za hlasitých zvuků na úprk. Sprintem si razila cestu za ostatními. Ještěr, který byl stejné výšky jako ona jedním skokem a cvaknutím čelistí skousl na co dosáhl. Byla to Diany taška jenž ji visela přes tělo. Ovšem onu samotnou se podařilo zavčasu zatáhnout za ostatními a zavřít za sebou dveře. Velmi těsně unikla tomu tvoru, co spořádal její brašnu i s celým obsahem. Náhle jí došlo, že obsahovala i plato modrých prášků z lékárny.

IX.

Nordic byl oděn v nepronikavém obleku. Helmu měl však ještě nenasazenou v rukou a naštvaně procházel chodbou směrem ke vchodu do nitra kráteru.

-„Nemůžete tam jít! Je to sebevražedná mise!"

Dorážel na něho pan Shaw vedle něho s prosícím hlasem.

-„Ven nemůžeme. Ta elektrická bouře nám brání v odletu a každý větší výboj narušuje systémy celého zázemí. Jediná cesta je na skrz jádro a jádro je ten kráter i s jeho kořenem - kusem asteroidu."

-„Počkejte vy to nechápete! Ty rostliny vás mohou zabít na jediný dotek," nenechal se lehce odbýt pan Shaw.

-„Proto mám přeci ten ochranný oblek, nebo jste tam snad chodili nazí?" Pronesl posměšně Nordic.

-„No dobře, ikdyby ty obleky byli vyrobeny speciálně pro toto prostředí, tak stejně je tam spousta dalších nebezpečí a nástrah!"

-„A to třeba?"

-„Třeba ta potvora, co se nám povedla zavřít do jedné z laboratoří těsně před tím, než někoho sežrala? A to ještě nemluvíme o vaší kolegyni, která tomu byla jistě ze všech nejblíže," ohlédl se pan Shaw za ně na Dianu, která se tvářila vlastně docela chladně.

-„Tohle jsem tu hledal," odpověděl mezitím Nordic, když si všiml u velkého kovového vchodu zavěšených harpun se síťovou municí.

-„No dobře. Tímhle se vám podaří sice tyhle potvory na chvíli zpacifikovat, ale je tu ještě něco, co musíte vědět."

-„A toť?"

-„Ten asteroid je jako nějaký elektro-magnetický reaktor. Když se dostanete nebezpečně blízko...nikdo neví, co se vám může stát..."

Nordic mlčel a pouze si prohlížel vyděšený obličej vědce.

-„...Nemluvě o tom, že celé podzemí pod tím asteroidem je protunelované," dodal.

-„Cože? Vy jste tam něco dolovali?"

-„To je právě to! My ne," zatajil dech pan Shaw. Náhle jako by celé okolí zmlklo. Smrtící ticho narušil až Dianin hlas:

-„Máte tu ještě někde tyhle další obleky?"

X.

Společně se bok po boku vydali do jádra celého střediska. Samotného kráteru. Jak se za nimi zavřely s rezonancí těžké kovové dveře, tak se se jim ozval zvukový modul obleku.

-„Tady Shaw, slyšíte mě?"

-„Jasně a zřetelně," odpověděl mu Nordic.

-„Uhm uhm," odpověděla citoslovečně i Diana.

-„Dobře, komunikace funguje. Ještě zapneme kameru, co máte přidělenou v hledí," dodal a po pár úhozech na klávesnici se jim rozjasnily obrazovky s vysokou viditelností všeho, co bylo před nimi.

-„Vše v pořádku. Vážně netuším, co tam hodláte hledat ale...,"

-„Jen se tu porozhlédneme," skočil mu do řeči ihned Nordic.

Vydali se napříč podivuhodnou flórou okolo nich. Květy našedivělých stonků pulzující duhovými barvami a nebo stromy či keře krystalovytých větví, kterými probudila opět duhově zbarvená míza.

Přišli blíže k asteroidu. Čněl z něco respekt. Něco tak závratného tak blízko ještě v životě ani jeden z nich nespatřil. Celý jeho povrch jiskřil. Chvíli si ho prohlíželi až je z údivu probralo jemné poryvy vibrující zemi jim pod nohami.

-„Cítíš to také?" Zeptala se Diana.

-„Jo," potvrdil Nordic.

-„Přibývá to na intenzitě. Nezdá se mi, že by za to mohla ta supercela."

-„Jako by se sem něco hnalo."

Vydali se několika kroky okolo asteroidu, kde se jim poskytl pohled na jeskynní průrvu znějící temnotou vedoucí někam do hlubin pod nim. Byla mírného úhlu 45 stupňů vedoucí do země. Vibrací navyšovali na intenzitě až na tolik, že otřesy země vyvolali letmé nadskakovaní dvojice.

-„Měli bychom se vydat zpět k bráně," navrhla Diana.

-„Jo, to bychom měli," potvrdil Nordic a otočil se zády k jeskyni. V další moment z temnoty vynořil svůj čenich vysoko nad jejich hlavami s posléze i zbytek šupinaté hlavy i těla obří ještěr. Měl dobrých pět metrů na výšku. Vypadal stejně jako ten v laboratoři, pouze ve zvětšené formě.

-„Pro boha!" Vyšlehl úlek z komunikačního modulu.

Než stačil udělat nějaký útočný pohyb, Diana vystřelila svou síť na jeho tlamu a celou mu ji zabalila, jako by dostal náhubek. Otočila se a zaječela:

-„Utíkej Nordicu!"

Rozeběhli se směrem k bráně odkud přišli. Přeskakovali rostliny a drali se vysokou travnatou strukturou připomínající chaluhy. Obří potvora jim v patách. Všimli si, že se blíží kolem skleněného okna laboratoře, kde zůstal zavřený ten menší tvor. Nyní stál přímo u téhož okna a celý žhnul modro fialovým plamenem blesků. Vytřeštěné oči se mu leskly na dálku rozpoznatelně. Dianě se zatajil dech. Jak je možné, že to na něho působí a přežil?

Nárazy jeho hlavou do skla spojené se silou substance způsobili, že sklo opravdu začalo praskat.

-„Zatraceně! Nordicu!"

Zvolala Diana a Nordic v běhu namířil svou zbraň na tvora, který právě prorazil okno s vyskočil ven. Vystřelil a síť jej objala ve skoku mezi ně a mimozemskou přírodní rezervaci, jenž se nyní stala arénou. Z nějakého důvodu se síť v kontaktu s jeho pokožkou však rozpadla v prach a zbytky. Potvora dopadla pevně na zem a vyběhla směrem k nim.

-„Musíme jim utéct!" Volal Nordic na Dianu a oba se vydali na opačnou stranu od brány, neboť jim ji cestu k ní nyní zabralo to stvoření z laboratoře.

-„Vezmeme to kolem stěny, tak se nejlépe dostaneme k bráně," navrhla. Jenže to netušili, že obě stvoření se jim zaberou cestu z obou stran. Náhle se ocitli v pasti. Ta velká pěti metrová měla naštěstí

stále náhubek ze sítě. I přesto se k nim blížila. V tu ránu k nim přiskočila ta menší potvora, celá jiskříc a Diana začala ječet, v myšlence, že zde umřou. Jenže ta malá potvora se zakousla do stromků vedle nich a začala okusoval výrůstek stromu a živit se mízou. Zatímco ta velká si šourala tlamu o zem, aby z ní dostala síť.

-„Vypadá to, že jsou to vegetariáni," poznamenal doktor Shaw, přes komunikační modul. Nordic i Diana jenom zírali. Malá bestie přistoupila k té velké a pomohla jí se zbavit síťovaného náhubku. Poté jim zamávali ocasem a vydali se zpět směrem k jámě, odkud se jedna z nich vynořila.

XI.

Už bylo po všem. Nordic i Diana odhodili ochranné obleky a supercela se postupně rozpustila až do ztracena. Společně s vévodkyní i malířem se nechali odvést výtahem nahoru a když konečně opět spatřili čistou oblohu a sluneční světlo všem se oddechlo. Nordic se nadýchl čistého vzduchu.

-„Už jsem se bál, že tahle chvíle nikdy nepřijde," dodal a sedl si v tomto osvobuzujícím okamžiku u hangárové rampy. Opravdu byl ve vzduchu cítit vděk za život.

-„Takže to celé znamená, že tam dole mají hnízdo tihle mimozemšťani," dodal malíř.

-„Co vypadají jako dinosauři," dodala vévodkyně.

-„To musí znamenat jediné, že buď díky asteroidu zmutovali dinosauři v reptiliány, celou dobu schovaní pod zemí, nebo se opravdu vrátili na zem, tak jako před miliony lety, než spadl meteorit," zamíchala tím Diana.

-„Víte, co se mi točí hlavou," položil řečnickou otázku Nordic.

-„Pokud tento asteroid obsahovat mikroorganismy vedoucí k počátku tohoto nového ekosystému, tak podobný něčemu, co tu žilo před příchodem lidí. Co když ten meteorit, jenž vyhladil dinosaury, jakožto původní obyvatele této planety a obsahoval mikroorganismy obsahující náš ekosystém, tedy nás, lidi. Co když jsme původně také invazní druh z vesmíru?"

Konec